

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 4. An D. Iosephus tantùm putativè Christi Pater.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

quæ sit secundum generationem.

XI. Advertendum interim, & seriò advertendum, quod cum Deus non potuerit non prævidisse nascituras ex isto Patris titulo, quem Divo communicavit Iosepho, ambiguitates, sicque qualitatem suam Messiaë & Sanctissimæ matris suæ virginitatem & integritatem ex hoc à plurimis in suspensionem adducendam, maluit tamen ipse hoc discrimen subire, & Matrem suam, quam Divo Iosepho hunc singularem & magnificentissimum titulum, ipsi reapse ut videbimus debitum, non esse conservatum, & ut conservaretur sacrosanctis Scripturæ tabulis commendatum, ut inde videamus quanti faciat Deus hujus Sanctissimi Viri honorem, excellentiam, & æstimationem: Quod certè gravissimum, illusterrimum Dei exemplum, mihi animos addit, ut & illum eidem pro posse meo conservem, & quomodo ei competit diligentius perquiram & explicem.

CAPUT IV.

An Divus Iosephus tantum putaturè Christi Pater?

I. FIRMANT aliqui, inter quos noster Sylveira tomo 1. in Evangelia, lib. 2. cap. 6. quæst. 5. negantes absolute Divum Iosephum fuisse ullà verà ratione Christi Patrem: Volunt enim hi esse verè Patrem, absolute & necessariò rem esse Generationis: Cum ergò Divus Iosephus nullà ratione fuerit, aut dici possit Pater Christi generatione, sed tantum talis reputatus sit, sequitur non fuisse ullo modo verè Christi Patrem, sed tantum putativè.

II. Probatur hæc sententia ex Luca cap. 3. vers. 23. *Et ipse IESVS erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Ioseph*, quibus verbis innuit Evangelista non fuisse filium ejus, sed putatum: si enim fuisset, quid erat necesse innuere quod putabatur? ergo in præcedentibus locis hîc cap. 1. n. 9. allatis, non ideò vocavit Lucas Iosephum

ejus Patrem aut parentem, quod velit ipsum fuisse talem, sed quod talis communiter reputabatur.

Nec refert, inquirunt, quod non tantum ab illis qui ignorabant Mysteriorum Incarnationis appellatus sit Divus Iosephus Pater, aut parens Christi, sed etiam ab Evangelistâ Lucâ, & ipsâ Beatissimâ Virgine, hoc enim modo locuti sunt, quod talis vulgò reputaretur, atque in eo voluerunt morem gerere: & accommodare se vulgi existimationi, qui non aliud de Christo putabat, quam quod esset Christus Filius Divi Iosephi generatione: quo quidem modo loqui potuisse, immò & debuisse constat, & hoc modo probatur.

Potuisse quidè primò, quia non semel videmus sacram Scripturâ loqui; non secundum id quod de facto est & à parte rei, sed secundum id quod apparet, & quod homines existimant: sic verbi gratiâ dicit Scriptura Deum iratum, pœnitentiâ ductum, tactum dolore cordis intrinsecus, &c. cum certissimum sit Deum incorporeum, & immutabilem, his passionibus & motibus minimè esse obnoxium, sed tantum ad extra agere, & nobis apparere ex ejus effectibus, ac si in se esset commotus, ut docent Sancti Patres & Theologi omnes Tract. de Immutabilitate Dei.

Eodem modo noster Sanctus Cyrillus Patriarcha Alexandrinus lib. 10. Theaur. cap. 7. & alii Interpretes explicant illud Luca cap. 2. vers. 52. *Et IESVS proficiebat ætate sapientiâ & gratiâ coram Dei & hominibus*, ut scilicet non verè & reapse profecerit Christus in gratiâ & sapientiâ, quemadmodum proficiebat in ætate & corporis staturâ, id enim à verò alienum est, cum à primo suæ Conceptionis momento fuerit sapientiâ & gratiâ plenissimus, quia id illi debebatur ex vi unionis hypostaticæ ad verbum, sed specie tantum & ostensione externâ, ac in existimatione hominum, qui cum ex hoc proficere putabant, quod pro ætate, majora semper & majora gratiæ & sapientiæ exhibebat specimina: Ita, inquit hîres habet in Divo Iosepho, quem Lucas & Beata Virgo Deipara vocant Christi Patrem & parentem, non quod sit

fit, cum eum non genuerit, quod tamen esset necesse, sed quod videretur talis ex eo quod Christus in uxore sua de tempore matrimonii sui cum illa conceptus, post novem menses ex ea natus sit.

VI. Debuisse verò hoc modo loqui, id est secundum id quod apparebat & quod à vulgò putabatur, patet, quia necessarium erat pro aliquo tempore mysterium occultari Incarnati Dei, cum & ipsum Divi Josephi cum Deipara matrimonio ad hoc à Deo ordinatum fuisset, ut sub eo tantisper occultaretur, ne scilicet si manifestum omninò fuisset & agnitum, salus humana, quæ ab ipsius morte pendebat, impeditur: si enim dæmon & Judæi Deum gloriæ agnovissent, nec hi illum crucifixissent, nec isti hos ad illud instigassent.

VII. Neque tantum ita potuisse & debuisse loqui Divum Lucam & Beatam Deiparam constat, ex dictis, inquit, sed & de facto ita locutus maxime Lucam arguent ex eodem Lucâ cap. 2. ubi Divum Josephum vocat tertio Christi Parentem. Scilicet versu 27. *Cum inducerent puerum IESVM Parentes ejus, id est Joseph & Maria, ut facerent secundum consuetudinem legis pro eo*: ibidem vers. 41. *Et ibant parentes ejus per omnes annos in Jerusalem in die solemnium Pasche*, ibidem vers. 43. *Remansit puer IESVS in Jerusalem & non cognoverunt parentes ejus*. Nam cum nomen Parens dicatur à pario, certum est Divum Josephum non potuisse dici Christi parentem nisi vulgi existimatione: Si ergo hic locutus est Lucas ex vulgi existimatione cur non & in duobus aliis locis ejusdem capituli scilicet vers. 33. & vers. 48. ubi ipse & Beata Virgo eum vocant Patrem? ex quibus omnibus videtur clarum, quod Divus Josephus non fuit ullâ verâ ratione Christi Pater, sed tantum putativè.

VIII. Sed contra omninò dicendum est, Divum Lucam non loqui secundum existimationem vulgi, quod arbitrabatur Christum ex Divo Josepho genitum, ergo secundum rei veritatem: probatur antecedens, quia putatio illa & opinio quam habebat populus de Christo erat falsa, quia existimabat Christum esse Filium Joseph carnalem

& generatione, & sciebat Divus Lucas (idem dicendum de Beata Virgine) esse falsam, non ergo ille sub tali falsâ putatione & opinione appellaverit Josephum Christi Patrem: Consequentia etiam patet, quia si nec in illis accomodat se Lucas vulgi existimationi, nec Divus Iosephus esset talis qui ab illo per istud nomen Patris enunciat, quomodo Lucas à falsitate & mendicio excusaretur? quare omninò confectarium est, quod si in illis non loquitur Lucas secundum vulgi opinionem, loquatur secundum rei veritatem, & Divus Iosephus sit Pater Christi, qualis esse enuntiatur.

Itaque ad illud Lucæ cap. 3. v. 23. *Et ipse IESVS erat incipiens quasi annorum triginta, ut putabatur filius Joseph*. Respondeo nihil ex hoc inferri posse, nisi quod non fuerit filius Ioseph generatione, ratio est quia per illa verba nihil innuitur nisi contrarium ejus quod erat in putatione seu vulgi existimatione. Quid verò putabat vulgus? Certè quod Christus esset filius Divi Iosephi generatione quemadmodum ceteri qui concipiuntur & nascuntur in matrimonio: ergo inferendo contrarium ejus nihil potest inferri nisi non fuisse filium Iosephi generatione, quod non impedit quin fuerit aliqua aliâ eaque verâ ratione.

Confirmatur hæc nostra Responsio ex Divo Augustino tom. 4. lib. 2. de Consensu Evangelist. cap. 1. in fine ubi hæc habet: *Manifestum est illud quod ait, ut putabatur filius Ioseph, propter illos dixisse qui eum ex Ioseph sicut alii nascuntur homines natum arbitrabantur*. Et luculentius Tomo 10. serm. 63. de diversis cap. 20. in fine, ubi post assertam veram Divi Iosephi, ad Christum paternitatem: sic infert, *Alii quidem putabatur esse Pater Domini N. IESV Christi, scilicet sicut ceteri Patres carne generantes, non solo spirituali affectu liberos suscipientes: Nam dixit & Lucas qui putabatur esse Pater IESU: quare putabatur? quia humana putatio & existimatio illuc ferebatur quod solet ab hominibus fieri. Non ergo de semine Ioseph, Dominus quamvis hoc putaretur*.

Ad id verò quod dicitur Beatum Lucam & Divam Deiparam locutos ex vulgi

vulgi existimatione; ut alibi frequenter in Sacra Scriptura, Respondeo cum Divus Lucas tam expressè dixerit de Christo quod putabatur filius Ioseph, iisque verbis innuere voluerit non fuisse; hoc est illo modo quo putabatur: profectò nimis absurdum est opinari istum Evangelistam his locis locutum ut vulgus existimabat, cujus deceptionem per istam observationem indigetare volebat: immò cum istum vulgi errorem per eam observationem refutatam voluerit, manifestissimum est nullo modo eundem errorem committere aut sequi voluisse.

XII. Quoad Beatam Virginem, censent communiter Doctores, quibus ego consentio, non publicè sed privatim, & in secessu Christo dixisse, verba illa: *Fili quid fecisti nobis sic? Ecce Pater tuus & ego dolentes quarebamus te.* Unde quæ ita Divum Iosephum appellavit, non id fecit ex studio morem gerendi vulgi æstimationi (cessavit enim hic illud motivum) sed locuta est ex propria mente, & rei veritate & quia D. Iosephus talis erat, qualem eum compellabat.

XIII. Sed etsi Beata Virgo publicè Christo conquesta fuisset, quæ necessitas fuit tunc loquendi ex vulgi opinione? nonne poterat querelam suam ad Christum sic efformare, & omnem umbram falsi vitare dicendo: *Fili quid fecisti nobis sic? Ecce nos quarebamus te dolentes vel cum magno dolore.* Quo casu nonne æquè subintellexissent omnes ipsam & maritum suum Iosephum ibi præsentem, & hoc sine ullo veritatis vel minimo præiudicio? Quæ ergò tam prudens fuit & circumspècta in omnibus, ut ne vel verbum inutile aut otiosum unquam protulerit, an hîc sui ita oblita, ut sine ullâ necessitate verbum minus verum proferret? quis hoc crediderit?

XIV. Tandem ad id quod dicitur necessarium fuisse ut ita loqueretur Lucas, quia necessarium erat mysterium pro tempore occultari, ne si manifestaretur, Redemptio generis impediretur humani: Respondeo, etsi verum sit istam occultationem fuisse necessariam pro aliquo tempore; ex quo factum ut Christus non nisi de desponsatâ nasci voluerit & debuerit, ut sic diabolus insidiator

nequaquam cogitaret aut suspicaretur esse Filium Dei, quem ex apparentiâ illâ iudicabat esse filium Iosephi, falsum tamen est id fuisse necessarium dum à Lucâ scribebantur hæc. *Erat Pater IESU, & Mater, mirantes super his quæ dicebantur de illo.* Neque etiam dum ter vocat Iosephum & Mariam Christi Parentes, quia ideò tantum illa occultatio fuit ad tempus necessaria, ut ne salus humana in Cruce consummanda impediretur, atqui quando illa scribebat Lucas id non erat amplius timendum, quia illa Redemptio erat jam impleta.

Quin potius è contra erat tunc omnino tempus illud manifestandi, & omnibus gentibus annunciandi, ad hoc mandatum expressum à Domino acceperant, & ille jam de facto, ceterique Evangelistæ, Apostoli & Discipuli ubique tunc instantissimè prædicabant: tandem eo solo sine scribebat Lucas, ut illud manifestum faceret ad gloriam Dei.

Postremò, ad id quod arguitur de facto ita locutos, idest ex vulgi existimatione, Divum Lucam & Beatissimam Virginem, eo quod Lucas de utroque, idest de Divo Iosepho & Beatâ Deiparâ loquens, vocet eos Christi Parentes. Responso patebit ex dicendis inferius ubi de hoc ipso veritatem Paternitatis ipsius efficacissimè, ut arbitror, adstruemus.

CAPUT V.

Nostrum contra præcedentem opinionem Assertum probatur ex SS. Patribus.

EX dictis Capite præcedenti satis liquet loca Scripturæ à nobis supra cap. 1. num. 9. adducta, in quibus à Beato Lucâ & Divâ Deiparâ Sanctus Ioseph dicitur Pater Christi, non fuisse prolata ex mente & opinione vulgi solum, ut volebat noster Sylveira & alii: undè oportet ut sint prolata secundum aliquam acceptionem, secundum quam ipsi iudicarunt, vel potius Spiritus Sanctus ex eorum ore locutus, eam vocem Patris Divo Iosepho verè ac propriè respectu